

Република Србија

УПРАВНИ СУД

Одељење у Нишу

П-1 У. 6006/14

Дана: 26.03.2015. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Драгана Јовановића и Томислава Медведа, чланова већа, са судијским помоћником Драганом Ранђеловић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца: А.А., Б.Б., В.В., Г.Г., Д.Д., Ђ.Ђ., Е.Е., Ж.Ж., З.З., И.И., Ј.Ј., К.К., Л.Л., Љ.Љ., М.М., Н.Н., Њ.Њ., О.О., П.П., Р.Р., С.С., Т.Т., Ћ.Ћ., У.У., Ф.Ф., Ц.Ц., Ч.Ч., Џ.Џ., Ш.Ш., А.А.1., Б.Б.1., В.В.1., Г.Г.1., Д.Д., Ђ.Ђ.1., Е.Е.1., Ж.Ж.1., З.З.1., И.И.1., Ј.Ј.1., К.К.1., Л.Л.1., Љ.Љ.1., М.М.1., Н.Н.1., Њ.Њ.1., О.О.1., П.П.1., Р.Р.1., С.С.1., Т.Т.1., Ћ.Ћ.1., У.У.1., Ф.Ф.1., Ц.Ц.1., Ч.Ч.1., Џ.Џ.1., Ј.Ј., Ш.Ш.1., А.А.2., Б.Б.2., В.В.2., Г.Г.2., Д.Д.2., Ђ.Ђ.2., Е.Е.2., Ж.Ж.2., З.З.2., И.И.2., Ј.Ј.2., К.К.2., Л.Л.2., Љ.Љ.2., М.М.2., Н.Н.2., Њ.Њ.2., О.О.2., П.П.2., Р.Р.2., С.С.2. и Т.Т.2., чији је пуномоћник Владимир П. Радовановић, адвокат из Пожеге, Краља Александра 18/2, ради поништаја решења тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, Већа у Београду, број 118-00-296/2014-01 од 07.03.2014. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 26.03.2015. године, донео је

ПРЕСУД У

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Жалбене комисије Владе Републике Србије, број: 118-00-296/2014-01 од 07.03.2014. године, и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган да тужицима накнади трошкове управног спора у износу од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 118-00-296/2014-01 од 07.03.2014. године, године, одбијена су жалбе, тужилаца, изјављене против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Сектора финансија, људских ресурса и заједничких послова и то: А.А. против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Сектора финансија, људских ресурса и заједничких послова, Управе за људске ресурсе, 06/2 број 118-1-19-7-1/2013 од 31.12.2013. године, Б.Б., против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Сектора финансија, људских ресурса и заједничких послова, Управе за људске ресурсе, 06/2 број 118-1-19-7-4/2013 од 31.12.2013. године, В.В., против решења

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ресурса и заједничких послова, Управе за људске ресурсе, 06/2 број 118-1-19-4-135/2013 од 31.12.2013. године, О.О.2., против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Сектора финансија, људских ресурса и заједничких послова, Управе за људске ресурсе, 06/2 број 118-1-19-4-136/2013 од 31.12.2013. године, П.П.2., против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Сектора финансија, људских ресурса и заједничких послова, Управе за људске ресурсе, 06/2 број 118-1-19-4-137/2013 од 31.12.2013. године, Р.Р.2., против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Сектора финансија, људских ресурса и заједничких послова, Управе за људске ресурсе, 06/2 број 118-1-19-1-68/2013 од 31.12.2013. године, С.С.2., против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Сектора финансија, људских ресурса и заједничких послова, Управе за људске ресурсе, 06/2 број 118-1-19-178/2013 од 31.12.2013. године и Т.Т.2., против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Сектора финансија, људских ресурса и заједничких послова, Управе за људске ресурсе, 06/2 број 118-1-19-1-227/2013 од 31.12.2013. године, а којим првостепеним решењима тужиоцима престаје радни однос са 31.12.2013.године, са правом на посебну пензију.

Тужбом поднетом преко пуномоћника, Управном суду, дана 23.04.2014. године, тужиоци наводе да је оспорено решење захваћено битним повредама одредба управног поступка из члана 232.став 1. Закона о општем управном поступку, које повреде су од битног утицаја на доношење правилне и законите одлуке, да исто не садржи разлоге о одлучним чињеницама и доказима на основу којих је донета одлука. Сматрају да је другостепени орган био дужан да сам оцени наводе жалбе, да у контексту жалбених навода провери и утврди да ли је применом материјално правних прописа на утврђено чињенично стање требало донети другачију одлуку, а што се посебно односи на примену императивних правних прописа који се односе: на утврђивање основа и случајева престанка радног односа државних службеника који су регулисани одредбама Закона о државним службеницима и Закона о полицији, права државних службеника при промени уређења државних органа, посебних услова под којима посебним категоријама осигураника престаје запослење са правом на пензију пре испуњења општих законских услова, обавезе послодавца да приликом спровођења поступа смањења броја запослених услед организационих промена обавезно прибави мишљење синдиката, што је прописано чланом 47.став 2. Посебног колективног уговора за полицијске службенике, као и обавезу послодавца да у случају престанка радног односа због нераспоређености, односно престанка потребе за радом запосленог услед организационих промена у МУП-у, пре престанка радног односа исплати отпремнину, а што је прописано одредбама Закона о раду и Законом о платама државних службеника и намешенике. Будући да у конкретном случају нису биле испуњене све законске претпоставке из члана 232.став 1. Закона о општем управном поступку, тужиоци сматрају да је другостепени орган био дужан да сам меритотрно реши ову управну ствар, конкретно да усвоји жалбу и поништи првостепено решење. Са ових и осталих разлога ближе описаних у тужби, предлажу да Суд, након одржане усмене јавне расправе, у спору пуне јурисдикције, донесе пресуду којом ће поништити оспорено решење и сам решити конкретну управну ствар, тако да обавезе МУП, да тужиоце врати на посао или да само уважи тужбу и поништи оспорено решење, те обавезе туженог да тужиоцима накнаде трошкове спора на име састава тужбе и таксе за тужбу и пресуду.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног

решења и предложио је да Суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

У поступку који је претходио доношењу оспореног решења утврђено је, да је овде тужиоцима, као запосленима у Министарству унутрашњих послова Републике Србије, Координациона управа за Косово и Метохију, престао радни однос са 31.12.2013. године, са правом на посебну пензију. Ово јер је закључком Владе Републике Србије 05 број 11-10643/2013 од 09.12.2013. године, наложено Министарству унутрашњих послова, да у циљу имплементације Закључка Владе 05 бр.02-3570/2013 од 22.04.2013. године, којим је прихваћен Први споразум о принципима који регулишу нормализацију односа, спроведе организационе промене у циљу регулисања статуса запослених у Министарству унутрашњих послова који живе на територији АП КИМ, односно који са даном доношења закључка имају боравиште на територији АП КИМ. Даље произлази да је у том смислу донет Правилник о изменама Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова стр. пов. 01 број 12319/13-5 од 20.12.2013. године којим је дошло до организационих промена у Координационој управи за Косово и Метохију, те да је Уредбом о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у Министарству унутрашњих послова на територији АП КИМ 05 број 110-11250/13 од 25.12.2013. године, објављеном у Службеном гласнику РС; бр. 115/2013, прописано да запосленима у МУП-а, чије је место рада на АП КИМ, којима услед организационих промена престане радни однос обезбедиће се право на посебну пензију, као и право на обавезно здравствено осигурање. Имајући у виду наведено, те чињеницу да су овде тужиоци на дан 09.12.2013. године живели, односно боравио на територији АП КИМ, то је првостепени орган одлучио као у диспозитиву ожалбених решења.

Тужени орган је, оспореним решењем одбио жалбе тужилаца, изјављених против означеног решења првостепеног органа, уз образложење да наводи жалбе нису основани. Ово уз образложење, да је неспорно утврђено да се о радноправном статусу запослених одлучивало након што је у првостепеном органу дошло до организационих промена које су условиле укидање унутрашњих организационих јединица на одређеној територији, односно укидање радних места и смањење броја извршилаца који су обављали одређене послове. Имајући у виду наведено, као и чињеницу да је Правилник о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова којим су извршене промене у унутрашњем уређењу тог Министарства ступио на снагу и почео да се примењује, те да тужени не може да се упушта у оцену законитости општег акта, тужени налази да су одлучне чињенице у вези са поступањем првостепеног органа и решавања радноправног статуса тужилаца која је последица промена у унутрашњем уређењу, потпуно утврђене и у основи образложене. Наводе жалбе да су првостепена решења незаконита због тога што су донета противно императивним одредбама Закона о државним службеницима, односно због тога што при његовом доношењу није испоштована процедура у погледу омогућавања именованима, чије је место рада на територији АП КИМ, да остваре своја права као прекобројни државни службеници који су због организационих промена у Министарству унутрашњих послова остали нераспоређени, да није примењена одредба

члана 45. и 46. Посебног колективног уговора за полицијске службенике пре него што је поступљено у поступку рационализације, да се одредбом у Уредби о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у МУП-а на територији КИМ, којом је прописано да се право на посебну пензију губи у случају престанка живота и рада на територији АП КИМ, крши основно људско право и слобода кретања и настањивања зајамачено одредбом члана 39. Устава Републике Србије и Европском конвенцијом за заштиту људских права и слобода као и друга права, да је спорном Уредбом извршена дискриминација запосленик у Министарству унутрашњих послова који имају пребивалиште и боравиште на територији АП Косова и Метохије, а у односу на друге запослене код истог послодавца, тужени је оценио неоснованим. Ово уз образложење да се у конкретном случају, ради о остваривању посебног права на посебну врсту социјалног збрињавања оних полицијских службеника који су имали специфичан положај и којима су одлуке о њиховом радноправном статусу, условиле посебне организационе промене које су засноване у посебном пропису, у оцену чије се уставности и законитости тужени, због ненадлежности, не може упуштати.

Оцењујући законитост оспореног решења Управни суд налази да тужиоци основано тужбама указују да је тим решењем повређен закон на њихову штету. Како првостепени, а ни тужени орган у свом решењу, не наводе ни један правни основ престанка радног односа тужиоца који прописују важећи Закони који регулишу област радних односа, а будући да се у конкретном случају ради о престанку радног односа запослених у Министарству унутрашњих послова, чији су положај, права, обавезе и одговорности регулисани Законом о полицији, Законом о државним службеницима, Законом о раду, то је према оцени Управног суда дошло до повреде Законом прописаних услова приликом доношења појединачне одлуке о престанку радног односа. Ово тим пре што се првостепеним решењем, утврђује престанак радног односа тужиоцима, са правом на посебну пензију, коју прописује Уредба о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у МУП на територији АП Косово и Метохија 05 број 110-11250/2013 од 25.12.2013 (Сл. гласник РС број 115/2013 од 26.12.2013).

Законом о полицији („Сл. гласни РС“, бр. 101/2005..., 92/2011) је прописано у члану 167. да поред случајева престанка радног односа по сили закона утврђених другим прописима, полицијском службенику, односно другом запосленом радни однос у Министарству престаје: када се утврди да су подаци о испуњавању услова за пријем у радни однос лажни или када престане да испуњава те услове (члан 10. став 1. тачке 1.- 4), а не може бити премештен на друго радно место-даном утврђења; када се утврди да је поступио супротно одредби чланан 133. тог закона-даном коначности одлуке; када му надлежни орган утврди право на пензију у складу са законом – даном правноснажности решења; када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на безусловну казну затвора у трајању дужем од шест месеци-даном достављања правноснажне пресуде Министарству. Члан 139. истог закона прописује престанак радног односа са правом на старосну пензију и пре испуњавања општих услова за стицање старосне пензије а у складу са прописима о пензијском и инвалидском осигурању. Чланом 140. прописан је престанак радног односа са правом на инвалидску пензију под условима одређеним тим чланом.

Члан 169. Закона о полицији прописује да на положај, дужности, права и

одговорности запослених у Министарству примињују се прописи о радним односима у државним органима, ако овим законом и прописима донетим на основу овог закона није друкчије одређено.

Законом о државним службеницима („Службени гласник РС“, бр. 79/05...104/09), је у Глави 11 (Права државних службеника при промени уређења државних органа) у чл. 133. прописано је да ако Правилник буде тако измењен да нека радна места буду укинута или број државних службеника смањен, прекобројни државни службеници премештају се на друга одговарајућа радна места, а предност имају они са бољим оценама у последње три године. Уколико одговарајуће радно место не постоји, прекобројни државни службеник може, уз своју сагласност, бити премештен на ниже радно место које одговара његовој стручној спреми, а ако ни такво радно место не постоји постаје нераспоређен. О нераспоређености државног службеника руководица државног органа обавезно доноси посебно решење о нераспоређености, а тек након протекла рока од два месеца од дана настанка нераспоређености радни однос престаје по сили закона, те надлежни орган може донети решење о престанку радног односа, које решење је декларативног карактера. Чланом 138. истог Закона, прописано је да, нераспоређени државни службеник има право на накнаду плате, сва права из радног односа оставарује у државном органу у којем је до тада радио. Радни однос нераспоређеном државном службенику престаје ако у року од два месеца, не буде премештен у други државни орган.

Како се у конкретном случају управни органи позивају само на оговарајуће закључке Владе РС и на Уредбу о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у Министарству унутрашњих послова на територији АП Косово и Метохија, која у уводу не садржи пропис Републике Србије, по основу кога је доносилац донео Уредбу, а не примењују одредбе Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, бр. 79/05...104/09) као ни одредбе Закона о полицији, („Службени гласник РС“, бр. 101/05...92/11), којим се као посебним законима, уређују права и дужности државних службеника и намештеника, односно полицијских службеника, Управни суд је оценио да је оспорено решење донето уз назначену битну повреду правила поступка прописану одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“ бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10), према којој образложење решења садржи правне прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву, а на чију примену, у поступку решавања другостепеног органа по жалби, упућује одредба члана 235. став 1. наведеног закона.

Како су тужиоци у својим жалбама указивали на све напред наведено, а које наводе је тужени оценио неоснованим, Суд налази да тужени орган није правилно одговорио на жалбене наводе тужиоца, чиме је учинио битну повреду из члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10).

Управни суд није решио спор пресудом донетом у спору пуне јурисдикције, у смислу одредби члана 43. став 1. Закона о управним споровима, будући да природа ствари то не дозвољава, јер због наведене повреде правила поступка Суд није могао да оцени

правилност утврђеног чињеничног стања и правилност примене материјалног права. Са изнетог, Суд, у смислу одредбе члана 43. став 4. наведеног Закона, није прихватио захтев тужилаца да донесе пресуду у спору пуне јурисдикције.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе чл. 33. ст. 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да Суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, будући да је због наведене повреде правила поступка оспорени акт незаконит, а што је овај суд могао да цени на основу стања списка предмета, без одржавања јавне расправе. Са наведених разлога, Суд није прихватио захтев тужиоца за одржавање јавне расправе.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, применом одредбе члана 42. став 1. Закона о управним споровима.

У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедба Суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлука о трошковима поступка у ставу II диспозитива ове пресуде, донета је на основу одредаба члана 66. и 67. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09) и одредаба члана 150, 153. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11...55/14), а које одредбе се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, па су тужиоцима признати трошкови награде адвокату за састав тужбе у износу од 16500,00 динара, а које је Суд досудио на основу Тарифног броја 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/12) и трошкови на име судске таксе за подношење тужбе у износу од 390,00 динара и одлуку суда у износу од 980,00 динара, применом тарифног броја 28. став 1. и тарифног броја 29. став 1. тачка 1. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, број 28/94...31/09), а у укупном износу од 17.870,00 динара, док је у преосталом делу захтев одбио као прекомеран.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 26.03.2015. године, II-1 У. 6006/14

Записничар,
Драгана Ранђеловић, с.р.

Председник већа-судија
Деса Симић, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ